

ת"פ 2694/11/16 - מדינת ישראל נגד מונתצר גאבר

בית משפט השלום ברחובות
ת"פ 2694-11-16 מדינת ישראל נ' גאבר

בפני כבוד השופטת אושרית הובר היימן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מונתצר גאבר

הנאשמים

גזר דין

מבוא:

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1952, עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז- 1977 וכן בעבירה של התחזות כאדם אחר במטרה להונות- עבירה לפי סעיף 441 רישא לחוק העונשין התשל"ז- 1977 .

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בתאריך 29.10.2016, סמוך לשעה 19:13 שהה הנאשם בחניון המרכז המסחרי "ביל"ו סנטר" בקרית עקרון, וזאת מבלי שיש בידו אישור שהייה כדן. כאשר נתבקש הנאשם להזדהות על יד השוטרת קרן נתן, מסר כי אין ברשותו תעודה מזהה אך מסר כי שמו "תייסיר גאבר" ומסר מספר תעודת זהות של תייסיר. בשלב זה, פתח החשוד בריצה בניסיון להימלט מן השוטרים, אך נתפס על ידם. לאחר האמור, בעודו בתחנת המשטרה, פנה הנאשם לשוטר שגיב לוי ואמר "שגיב לוי אני אדאג שיזיינו אותך, סימנתי אותך".

הסדר בין הצדדים

הצדדים הגיעו להסדר דיוני במסגרתו הנאשם חזר בו מכפירתו, הודה והורשע בכתב האישום המתוקן, כמפורט לעיל. לא היה בין הצדדים הסדר לעניין העונש.

תמצית טיעוני הצדדים לעונש:

ב"כ המאשימה טענה, כי בביצוע עבירת הכניסה לישראל פגע הנאשם בערכים המוגנים, של הגנה על גבולות המדינה, על האוטונומיה של מדינת ישראל, ועל זכותה וחובתה להגן על גבולותיה ולדעת מי נכנס בשעריה. ביחס לעבירת

האיומים טענה, כי הנאשם פגע בזכותו של אדם לבל יופנה כלפיו מלל מאיים, וכי באיומים כלפי השוטר, מתקיימת פגיעה בזכות השוטרים לבצע עבודתם נאמנה, וללא חשש לשלומם.

עוד טענה, כי הנאשם לא רק נכנס לישראל שלא כחוק ושהה במקום הומה אדם, אלא כאשר הגיעו אליו השוטרים, הרהיב עוז, והתחזה לאחר, שהוא תושב ישראל, וזאת על מנת להימנע ממעצר ומעונש אשר צפוי למי ששוהה בישראל שלא כחוק. בכך פגע הנאשם, גם בזכותו של האחר, לשמירה והגנה על פרטיותו ועל שמו. ב"כ המאשימה הוסיפה, כי גם לאחר ניסיון ההתחזות, לא חדל הנאשם ממעשיו, עת ניסה להימלט מהשוטרים, ושלבסוף נתפס והובא לתחנת המשטרה, ובעודו בתחנה, מוקף שוטרים, איים על השוטר שגיב לוי בפגיעה בו, באיומים מהרף הגבוה. מהתנהגות זו, נטען, ניתן ללמוד על תעוזת הנאשם, על חוסר המורא ומסוכנותו.

לאור האמור, טענה ב"כ המאשימה למתחם ענישה, הנע בין מספר חודשי מאסר ועד שנת מאסר לצד ענישה נלווית.

בהתייחסותה לנסיבות אשר אינן קשורות לביצוע העבירה, ציינה ב"כ המאשימה כי הנאשם בן 27 יליד 1990 וכי לחובתו שתי הרשעות קודמות מבית הדין הצבאי, בגין עבירות של זיוף מסמך רשמי, התחזות בזהות בדויה בפני רשות, ניסיון הפרת הוראה בדבר סגירת שטח. בהקשר זה, הדגישה כי מדובר בעבירות אשר זהות במהותן לעבירות שבהן הורשע הנאשם כעת וכי הנאשם ריצה בעברו מאסר של מספר חודשים. עוד ציינה ב"כ המאשימה כי לדין מיום 7.12.2016, לא התייצב הנאשם וכי בא כוחו טען לפרוטוקול שמבירור מול המת"ק עלה, כי הינו מנוע כניסה על ידי השב"כ. לטענת ב"כ המאשימה, זו נסיבה מהותית שגם לה יש ליתן משקל.

ב"כ המאשימה הפנתה לשני פסקי דין בעניין איומים כלפי השוטר, רע"פ 9057/12 ו- רע"פ 11038/08.

מכאן, עתרה ב"כ המאשימה להטיל על הנאשם מאסר בפועל בן 8 חודשים, מאסר על תנאי ממושך בגין העבירות בהן הורשע, קנס ופיצוי לשוטר המאויים.

לטענת ב"כ הנאשם, כניסתו לישראל של הנאשם נעשתה לצרכי פרנסת משפחתו בלבד וממניעים כלכליים. נטען, כי לנאשם שלושה אחים נוספים אשר לומדים, כאשר רק אחד מהם עובד בחברון ומשתכר סך של 60 ₪ ליום. עוד ציין, כי שני הורי הנאשם נכים, ונעדרים כל הכנסה. בנושא המצוקה הכלכלית, הפנה ב"כ הנאשם לפרוטוקול תיק המ"ת בעניינו של הנאשם, ולעובדה שאף שנקבעו תנאי שחרור כבר ביום 03.11.17, לא עלה בידי הנאשם לגייס את הערובות הכספיות עד ליום 08.11.17 ורק אז השתחרר מן המעצר. כן, הדגיש ב"כ הנאשם את העובדה שמדובר בעבירה מחודש אוקטובר 2016 ומאז לא ביצע הנאשם עבירה נוספת, והקפיד להתייצב לכל הדיונים להם זומן. ב"כ הנאשם טען, כי המדינה לא הוכיחה שהנאשם אינו מנוע כניסה לישראל ע"י השב"כ ולכן אך לבית המשפט ליתן כל משקל לטענה זו. כן טען ב"כ הנאשם, כי זו לנאשם הרשעה ראשונה בגין כניסה לישראל שלא כחוק, וכי הרשעותיו הקודמות ניתנו ע"י ביה"ד הצבאי, הואיל ונעברו על ידו מחוץ לתחומי ישראל.

ב"כ הנאשם ביקש לאבחן את נסיבות הפסיקה שהוצגה ע"י ב"כ המאשימה לעניין עבירת האיומים, וכמו כן, ביחס לעבירת הכניסה לישראל, הפנה למתחם הענישה שנקבע בהלכת אלהרוש (רע"פ 3677/13), הנע בין מאסר על תנאי

בנוסף, הפנה ב"כ הנאשם לתמונות הנאשם לאחר מעצרו ולמסמך רפואי ביחס למצבו של הנאשם לאחר מעצרו.

בסופו של דבר, טען ב"כ הנאשם כי הענישה חייבת להיות אינדיבידואלית, תלויה בנסיבות המעשה

והעושה וכי במקרה דנן, יש להסתפק ב- 12 הימים בהם היה הנאשם נתון במעצר.

בדברו האחרון אמר הנאשם, כי הגיע למדינת ישראל כדי לפרנס את משפחתו וכי הזדהה בשם בדוי בשל החשש כי יהרגו אותו עוד טען כי השוטרים הפעילו כלפיו אלימות רבה וכי לא התכוון לאיים על השוטר. ועוד הוסיף, כי הוא מבין את חומרת המעשה וכי כעת לא נכנס יותר לישראל בלי אישור.

לאחר הטיעונים לעונש, הוגש ע"י הנאשם מסמך רפואי לפיו סובל הנאשם מכאבים בגב תחתון.

דין והכרעה

הנאשם שהה בישראל שלא כחוק וכאשר התבקש להזדהות התחזה לאדם אחר תוך שימוש בשמו ומספר תעודת הזהות שלו, לאחר מכן ניסה להימלט מן השוטרים ולאחר שנתפס והובא לתחנת המשפט, איים על שוטר באומרו "שגיב לוי אני אדאג שיזיינו אותך, סימנתי אותך".

ראשית, יש לציין ביחס לקביעת מתחם הענישה, כי ב"כ המאשימה טענה למתחם אחד בגין שלוש העבירות המיוחסות לנאשם, ואילו ב"כ הנאשם התייחס בטיעונו למתחם העונש בעבירת השב"ח בלבד. לפיכך, ואף מאחר וסברתי, כי מתקיימים תנאי "מבחן הקשר ההדוק" ויתר מבחני העזר אשר נקבעו בפסיקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל, דעת הרוב בע"פ 4910/13 אחמד בניג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.14); ע"פ 1261/15 יוסף דלאל נ' מדינת ישראל (03.09.15); ע"פ 3164/14 גיאפן נ' מדינת ישראל (29.06.15), אציין ולו למען הסר ספק, כי יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד בגין מכלול מעשיו של הנאשם, שכן, המדובר במסכת עבריינית אחת מתמשכת, תוך שעבירה אחת מובילה לביצוע עבירה נוספת, ומאחר וקיים קשר הדוק בין מכלול העבירות שביצע הנאשם.

בקביעת מתחם העונש ההולם את העבירות בהתאם לעקרון ההלימה, יש להתחשב בשלושה פרמטרים: האחד, הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות ומידת הפגיעה בהם, השני, מדיניות הענישה הנהוגה, והשלישי, הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

כניסה לישראל שלא כדין וללא קבלת היתר, פוגעת בערך החברתי של זכות המדינה לקבוע מי יכנס לתחומיה

"מושכלות ראשונים הם כי הכניסה לישראל שלא כדין ומבלי היתר פרטני פוגעת בבטחון המדינה, בזכותה לקבוע את הבאים בשעריה ועלולה להגדיל את הסיכון לפשיעה מצד אלו ששוהים בה לא כדין...אין חולק כי עצם תופעת הכניסה שלא כדין מגדילה את הפוטנציאל לסיכון בטחוני, בין היתר בכך שהיא פותחת פתח לזליגת פעילות חבלנית עוינת (פח"ע) לתחומי מדינת ישראל ובכך מסכנת את בטחון תושביה (רע"פ 3677/13 אלהרוש נ' מדינת ישראל (9.12.14) (להלן: "עניין אלהרוש")."

במקרה דנן, הנאשם לא הסתפק בעבירה של שב"ח, אלא כאשר פנו אליו השוטרים בבקשה להזדהות, מסר שם ומספר ת.ז של אחר. בביצוע עבירה זו של התחזות, פגע הנאשם בסדרי החוק והשלטון.

הערכים החברתיים שנפגעו בביצוע עבירת איומים, לצדה קבע המחוקק עונש מרבי של שלוש שנות מאסר, הינם שלום הציבור, שלוות נפשו, ביטחון, חירות פעולתו וחופש בחירתו של כל פרט.

בחינת מידת הפגיעה בערכים המוגנים בנסיבות המקרה מובילה למסקנה 'כי הנאשם פגע בערכים המוגנים באופן משמעותי.

בעניין אלהרוש נקבע, כי מידת הפגיעה באינטרס של שמירה על בטחון המדינה, במקרה של שב"חים שנכנסים לישראל שלא כדין לצרכי פרנסה, הינה פחותה. במקרה דנן, נטען ע"י הנאשם כי אכן נכנס לישראל לצרכי פרנסה. אף שלא נתפס בזמן עבודה בישראל ועובדה זו לא עולה מכתב האישום המתוקן, הרי שלא ניתן לשלול טענה זו ועל כן אניח, לטובת הנאשם, כי אכן זו סיבת כניסתו לארץ. אלא, שלעניינו של הנאשם שלפניי, הרי שבנוסף לעבירה של שהייה בלתי חוקית, הורשע גם בעבירה של התחזות לאדם אחר וגם בעבירת איומים, על שוטר במדים, בתחנת המשטרה, זאת לאחר שניסה להימלט מהמשטרה ונתפס.

השימוש בפרטיו של אדם אחר, אף שלא בוצעה אגב זיוף או שימוש במסמך מזויף, מלמד על תכנון ומחשבה מוקדמים. לכל האמור, מצטרפת מנוסתו של הנאשם מהמקום ותפיסתו לאחר מרדף.

לאחר כל זאת, כאשר הובא הנאשם לתחנת המשטרה, השמיע דבריאיון כלפי שוטר במדים. בהתאם להלכה הפסוקה, יש לשוות חומרה יתרה לעבירות המבוצעות נגד בעלי תפקיד ציבורי, כגון כוחות הביטחון ושוטרים הפועלים לעתים מזומנות תוך חירוף נפש לשמירה על השקט והביטחון לאזרחי המדינה. על חומרת העבירה ניתן ללמוד מדברי בית המשפט העליון (כב' הש' ג'ובראן) ברע"פ 1922/11 רחמימוב נ' מדינת ישראל (17.03.11):

"הציבור נותן את מבטחו בעובדי הציבור ונציגי החוק, וטובת הציבור מחייבת כי יובטח להם שיוכלו למלא את תפקידם ללא מורא וללא פחד מבעלי אגרוף, מתוקפנים ומאיימים. לכן הכרח להטיל ענישה של ממש, גם למען ישמעו וייראו...בתקופה המתאפיינת בגלי אלימות פיזית ומילולית כלפי עובדי

ציבור, שומה להגן על השירות הציבורי ועל עובדי הציבור מפני פגיעה בלתי ראויה בכבודם ובמעמדם... על כן בתי המשפט מחויבים להכביד את ידם ולתת עונשים מרתיעים".

עם זאת, יש לשקול לקולא, את המצב הפיזי בו היה נתון הנאשם בעת אמירת דברי האיום, כפי שהוא משתקף מן התמונות והמסמך הרפואי שהובאו לעיוני, אשר אין חולק שהוסב לו במהלך המרדף והמעצר ומבלי לקבוע כל ממצא ביחס לשאלה כתוצאה ממה נגרם. בנסיבות אלו, ניתן לקבל טענת הנאשם כי הדברים נאמרו, מתוך תחושת המצוקה שהיה נתון באותה העת.

אם כן, לצד החומרה שבמעשה, יש לציין שלא מדובר בהתנהגות הניכרת בתכנון, אלא באיום בודד, שלא לווה באלימות פיזית, בתגובה המאופיינת באימפולסיביות ובהתייחסות שלילית למרות החוק, אשר אינה מנותקת ממצבו הפיזי והנפשי של הנאשם ברגע אמירת הדברים. היעדר התכנון ואי קיומו של זדון מיוחד עומדים לזכותו של הנאשם.

מדובר בהתנהגות נפוצה, אשר הצורך בהוקעת הברור וחיוני לשם הגנה על שוטרים בעבודתם, לבל יהיו מושא לאיומים והעלבה. לא ניתן להקל ראש בהתנהגות בריונית אלימה וגסה כלפי שוטרים, שנעשית מצדו של מי שנחשד בעבירה, ומתבקש לבירור לגיטימי בפעולת אכיפה. מדובר בתופעה אשר יש לגנותה. במקרה זה, הנזק הסתכם בפגיעה בביטחון ובשלוות נפשו של השוטר, ללא פגיעות בגוף.

מתחם הענישה הנוהגת:

מדיניות הענישה הנהוגה שנפסקה על ידי בית המשפט העליון בעניין **אלהרוש** קובעת, כי מתחם העונש ההולם בעבירה של שהייה בלתי חוקית בישראל לצורכי פרנסה, כאשר לא נוספו לעבירה זו עבירות נלוות, נע בין מאסר על תנאי לבין 5 חודשי מאסר בפועל. לאור העובדה כי הנאשם הורשע בעבירות נלוות של איומים והתחזות, הרי שמתחם העונש שנקבע בעניין אלהרוש יכול לשמש כנקודת מוצא בעניינו בלבד.

בחנית מדיניות הענישה הנוהגת בתחום עבירות של כניסה לישראל שלא כדין, שימוש במסמך מזויף והתחזות כאחר או עבירות נלוות דומות, מעלה כי הוטלו על נאשמים עונשים שונים, הכוללים בדרך כלל עונש של מאסר בפועל. ראה לדוגמא - ת"פ (שלום-ב"ש) 12825-08-14 מדינת ישראל נ' חנני; ת"פ (שלום-אילת) 8282-06-14 מדינת ישראל נ' סלאודה; ת"פ (שלום-רחובות) 25079-02-14 מדינת ישראל נ' עבאס; ת"פ (שלום-רחובות) 37240-01-14 מדינת ישראל נ' אבו זיתון; ת"פ (שלום-טבריה) מדינת ישראל נ' גבור; ת"פ (שלום-חיפה) 18131-01-17 מדינת ישראל נ' אלעביאת.

מהפסיקה עולה, כי כאשר הנאשם ביצע עבירות נוספות על עבירת השב"ח, כדוגמת עבירות של זיוף מסמך והתחזות כאדם אחר, יש להעלות את הרף העליון של מתחם העונש.

מדיניות הענישה הנהוגה בעבירת האיומים מתחשבת בצורך במאבק בנגע האלימות המילולית, שפשה בחברה הישראלית ככלל ומתפקידו של בית המשפט להעביר מסר ברור, באמצעות השתת עונשים מוחשיים, על מי שבוחר לפתור את קשייו האישיים באמצעות פגיעה קשה בשלוות נפשו של אחר. מעשי אלימות, אף אלה הבאים לידי ביטוי באופן מילולי בלבד, מטילים מורא, אימה ופחד על קורבנות העבירה. עיון במקרים של עבירות אלימות אשר נדונו בפסיקה, מעלה כי הוטלו עונשים בהיקף רחב, המשתרע מענישה צופה פני עתיד ועד למאסר בפועל למשך מספר

חודשים, בצירוף מאסר על תנאי וקנס (ר' למשל, רע"פ 8062/13 ברזק נ' מ"י; רע"פ 5579/10 דוד קריה נגד מדינת ישראל; רע"פ 31/15 בן ציון אפרסמון נגד מדינת ישראל; ע"פ (באר שבע) 38759-05-14 יניב זגורי נגד מ"י; ת"פ (חדרה) 7624-10-10 מדינת ישראל נגד אלמן איסקוב; ת"פ (כ"ס) 21895-07-13 מדינת ישראל נגד יצחק קומימי; ת"פ (פתח תקווה) 37099-01-13 מדינת ישראל נגד בוגדן סקלרוד; ע"פ (נצ' 2634-06-16 מ"י נ' מוחמד עומר; ע"פ (נצ) 55743-06-15 שפדיה סימנדויב נ' מדינת ישראל; ת"פ (ק"ש) 31364-11-15 תביעות צפת נ' חמו).

מכל המקובץ, סבורני כי מתחם העונש ההולם לכלל העבירות שבוצעו על ידי הנאשם, בנסיבות המפורטות, נע בין מאסר מותנה לבין 12 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

הנאשם בן 27, אשר זו היא לו ההרשעה הראשונה, לפי חוק הכניסה לישראל. עם זאת, לנאשם 2 הרשעות קודמות מבית הדין הצבאי - האחת משנת 2013, בעבירות של התחזות לאדם אחר במטרה להונות, זיוף מסמך רשמי וניסיון להפרת הוראה בדבר סגירת שטח, בגינה הוטלו עליו עונשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס, וההרשעה השנייה משנת 2014, בעבירות של זיוף מסמך רשמי והתחזות בזהות בדויה בפני רשות לפי החוק הפלילי הירדני, בגינה הופעל המאסר המותנה שהיה תלוי ועומד כנגדו, והוטלו עליו עונשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס כספי.

להרשעות אלו משקל, בעיקר ביחס לעבירת ההתחזות במקרה שלפניי, שכן הדבר מלמד על עבירות חוזרות בעלות אופי דומה, והדבר מלמד כי הנאשם אינו מפנים את חומרתם ואינו נרתע מלשוב ולבצע פעם אחר פעם, גם לאחר שהוטלו עליו עונשי מאסר משמעותיים בעבר.

הנאשם טען למצוקה כלכלית, הנובעת בין היתר מנכות של שני הוריו, אשר אינם מסוגלים ליצר הכנסה ומהעובדה שלו שלושה אחים אשר רק אחד מהם עובד ומשתכר. נסיבות אלו, טען, עומדות בבסיס כניסתו לישראל.

כמו כן, הוצג לפני מסמך רפואי, לפיו סובל הנאשם מכאבים באזור גב תחתון.

הנאשם הודה בביצוע העבירות, נטל אחריות על מעשיו והצהיר כי אין בכוונתו לחזור עליה. בנוסף לאמור, מאז ביצוע העבירות בחודש אוקטובר 2016, לא ידוע על ביצוע עבירות נוספות ע"י הנאשם.

יצוין, כי לא נתתי כל משקל לטענה בדבר היות הנאשם מנוע כניסה לישראל ע"י שב"כ, משלא הוצגה כל ראיה לעניין זה ולא סברתי כי די באמירת הסיניגור לפרוטוקול שאף הם לא נסמכו על כל מסמך רשמי, בכדי שהדבר ישמש נסיבה לחובת הנאשם.

באיזון בין השיקולים השונים, ונוכח האמור, אני קובעת כי יש לגזור על הנאשם עונש שהוא בחלקו הנמוך עד האמצעי של מתחם הענישה. נוכח הטענות בדבר נסיבותיו הכלכליות של הנאשם, נמנעתי מהטלת רכיב פיצוי וקבעתי קנס סמלי בלבד.

אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך 60 ימים בניכוי 10 ימי מעצרו (מיום 30.10.16 עד יום 08.11.16).

ב. מאסר על תנאי למשך 3 חודשים, והתנאי הוא שלא יעבור עבירת כניסה לישראל שלא כחוק למשך שנתיים מהיום.

ג. מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים, והתנאי הוא שלא יעבור עבירה של התחזות כאדם אחר למשך שנתיים מהיום.

ד. מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתקופה זו עבירת איומים למשך שלוש שנים מהיום.

ה. קנס ע"ס 500 ₪, שישולם עד ליום 01.01.18.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד בתוך 45 ימים.

ניתן היום, ד' תשרי תשע"ח, 24 ספטמבר 2017, במעמד הצדדים